

лона пречупваше двата си фланга и между тях стоеше друга плътна и свѣтлосиня маса — това бѣха пленниците, почти цѣлиятъ ромънски авангардъ. Тѣ бѣха между двата края на колоната, като между протегнати ржце. Тѣй лѣвътъ слага върху своята жертва тежката си лапа.

Сиянието отъ пожара падаше върху тая странна картина. Едната страна на коне и хора бѣше ярко освѣтена, другата тѣнѣше въ черни сѣнки. По-силно блещѣше яносинята маса на пленниците.

Началникътъ на дивизията щѣше да поздравя войниците. Но това не бѣше прегледъ на нѣкой парадъ или учебенъ плацъ. Тукъ бѣха орждия, гърлата на които още димѣха, прѣхтѣха коне, отъ които падаше пѣна, по саблитѣ, турени въ ножниците, кръвта още се струеше. Войниците мълчаха, сърдцата биеха учестено, очитѣ горѣха изпълнени още съ виденията на боя.

Генералътъ се явява. Той спира предъ фронта на първия полкъ. Пожарътъ огрѣва лицето му и върху черния му конъ се преливатъ блѣсъци на смола. Той поздравява — войниците отсѣчено отговарятъ. Нѣма нужда отъ дълги речи. Тѣ бѣха наедно и всички знаятъ това, което стана.

Генералътъ и офицеритѣ, които го придружаватъ, препускатъ нататъкъ по фронта.